

Datum van
inontvangstneming

:

23/09/2014

Zaak C-389/14

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

18 augustus 2014

Verwijzende rechter:

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

3 juli 2014

Verzoeksters:

Esso Italiana srl

Eni SpA

Linde Gas Italia srl

Verweerders:

Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del Protocollo di Kyoto

Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare

Ministero dell’Economia e delle Finanze

Presidenza del Consiglio dei Ministri

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Geldigheid van besluit 2013/448/EU – Artikel 10 bis, lid 5, van richtlijn 2003/87/EG – Hoeveelheid voorlopig kosteloos toegewezen broeikasemissierechten die nadien wordt verlaagd wegens toepassing van de transsectorale correctiefactor – Betwisting van de berekeningsmethode – Begrip

„verbrandingsinstallatie” – Begrip „gegevens” in de zin van artikel 9 bis, lid 2, van richtlijn 2003/87

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Uitlegging van het Unierecht, artikel 267 VWEU, artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof

Prejudiciële vragen

- 1) Is besluit 2013/448/EU van de Europese Commissie van 5 september 2013 ongeldig omdat daarin in de berekening van de kosteloos toe te wijzen emissierechten geen rekening is gehouden met het aandeel van de emissies in verband met de verbranding van afvalgassen – of van hoogovenprocesgassen – noch van de emissies in verband met door warmtekrachtkoppeling geproduceerde warmte, wat leidt tot schending van artikel 290 VWEU en van artikel 10 bis, leden 1, 4 en 5, van richtlijn 2003/87/EG, doordat de grenzen van de bij de richtlijn toegekende bevoegdheden zijn overschreden en wordt ingegaan tegen de doelen van de richtlijn (stimulering van meer energie-efficiënte technologieën en inachtneming van de vereisten van economische ontwikkeling en werkgelegenheid)?
- 2) Is besluit 2013/448/EU van de Europese Commissie van 5 september 2013 ongeldig in het licht van artikel 6 VEU, wegens strijdigheid met artikel 1 van het aanvullend protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en met artikel 17 van dat verdrag, doordat daarbij afbreuk is gedaan aan verzoeksters' gerechtvaardigd vertrouwen om in het bezit te blijven van het goed bestaande in de hoeveelheid voorlopig toegewezen emissierechten die hun toekwam op basis van hetgeen was voorzien in de richtlijn, zodat hun het aan dat goed verbonden economisch nut is ontnomen?
- 3) Is besluit 2013/448/EU van de Europese Commissie van 5 september 2013 voorts ongeldig voor zover daarin de transsectorale correctiefactor is bepaald, daar dat besluit artikel 296, lid 2, VWEU en artikel 41 van het Handvest [van de grondrechten van de Europese Unie] schendt omdat het ontoereikend is gemotiveerd?
- 4) Is besluit 2013/448/EU van de Europese Commissie van 5 september 2013 ongeldig voor zover daarin de transsectorale correctiefactor is bepaald, daar het besluit artikel 10 bis, lid 5, van richtlijn 2003/87/EG en het in artikel 5, lid 4, VEU vervatte evenredigheidsbeginsel schendt en het voorts onrechtmatig is wegens ontoereikend onderzoek en onjuiste beoordelingen, gelet op het feit dat in de berekening van de maximumhoeveelheid kosteloos

- toe te wijzen emissierechten (een belangrijk gegeven voor de bepaling van de uniforme transsectorale correctiefactor) geen rekening is gehouden met de gevolgen van de wijzigingen in de uitlegging van het begrip „verbrandingsinstallatie” die zich hebben voorgedaan tussen de eerste fase (2005-2007) en de tweede fase (2008-2012) van de uitvoering van richtlijn 2003/87/EG?
- 5) Is besluit 2013/448/EU van de Europese Commissie van 5 september 2013 ongeldig voor zover daarin de transsectorale correctiefactor is bepaald, wegens schending van artikel 10 bis, lid 5, van richtlijn 2003/87/EG en artikel 9 bis, lid 2, van richtlijn 2003/87/EG, alsmede wegens ontoereikend onderzoek en een onjuiste beoordeling, gelet op het feit dat de berekening van de maximumhoeveelheid kosteloos toe te wijzen emissierechten (een belangrijk gegeven voor de bepaling van de uniforme transsectorale correctiefactor) is gemaakt op basis van door de lidstaten verstrekte gegevens die onderling incoherent zijn omdat zij zijn gebaseerd op uiteenlopende uitleggingen van artikel 9 bis, lid 2, van richtlijn 2003/87/EG?
- 6) Is besluit 2013/448/EU van de Europese Commissie van 5 september 2013 ten slotte ongeldig voor zover daarin de transsectorale correctiefactor is bepaald, wegens schending van de procedurele voorschriften van de artikelen 10 bis, lid 1, en 23, lid 3, van richtlijn 2003/87/EG?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht en van internationaal recht

Richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 2003 tot vaststelling van een regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Gemeenschap en tot wijziging van richtlijn 96/61/EG van de Raad (PB L 275, blz. 32), zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 (hierna: „richtlijn 2003/87” of „richtlijn”), met name de artikelen 9 bis, lid 2, 10 bis en 23, lid 3

Besluit 2011/278/EU van de Commissie van 27 april 2011 tot vaststelling van een voor de hele Unie geldende overgangsregeling voor de geharmoniseerde kosteloze toewijzing van emissierechten overeenkomstig artikel 10 bis van richtlijn 2003/87

Besluit 2013/448/EU van de Commissie van 5 september 2013 betreffende nationale uitvoeringsmaatregelen voor de voorlopige kosteloze toewijzing van broeikasgasemissierechten overeenkomstig artikel 11, lid 3, van richtlijn 2003/87 (hierna: „besluit 2013/448” of „besluit”)

Artikelen 5, lid 4, VEU en 6 VEU

Artikelen 290 VWEU en 296, tweede alinea, VWEU

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Artikel 17 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)

Artikel 1 van het aanvullend protocol bij het EVRM

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Besluiten van het Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del Protocollo di Kyoto (nationaal comité voor de uitvoering van richtlijn 2003/87/EG en voor de ondersteuning bij het beheer van de activiteiten van het project van het protocol van Kyoto; hierna: „comité”) nr. 29/2013 (kennisgeving aan de Europese Commissie van de nationale toewijzingstabellen in de zin van artikel 51 van verordening nr. 389/2013 en van de overeenkomstige definitieve jaarlijkse hoeveelheid kosteloos aan elke gevestigde installatie toegewezen emissierechten, berekend op basis van artikel 10 bis, lid 1, van richtlijn 2003/87/EG en artikel 10, lid 9, van besluit 2011/278/EU), nr. 10/2014 (verlening van de emissierechten voor 2013) en nr. 16/2014 (verlening van de emissierechten voor 2014) (hierna tezamen: „besluiten van het comité”)

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Verzoekster, bedrijven die actief zijn op het gebied van het raffineren van ruwe olie, de verwerking en compressie van gassen, industriële gassen, hebben bij de verwijzende rechter bezwaar gemaakt tegen de besluiten van het comité voor zover hun daarin een geringer aantal kosteloze emissierechten is toegewezen dan waarop zij beweerdelijk recht hadden. Het toepasselijke rechtskader waarin het geval past, wordt hieronder beschreven.
- 2 Richtlijn 2003/87, zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/29 voorziet ook voor de periode na 2012 in de mogelijkheid om kosteloos een bepaald aantal broeikasemissierechten toe te wijzen overeenkomstig op Unieniveau geharmoniseerde voorschriften, goedgekeurd bij besluit 2011/278. De vaststellingen in verband met de toewijzing van emissierechten aan de individuele exploitanten geschiedt op nationaal niveau door elke lidstaat op basis van de bepaling van een op Europees niveau toe te wijzen maximumhoeveelheid emissierechten en in de toepassing, wanneer dat maximum wordt overschreden, van een transsectorale correctiefactor (artikel 10 bis, lid 5, van de richtlijn). Voor zover hier van belang, zijn elektriciteitsopwekkers uitgesloten van de aldus berekende kosteloze toewijzingen van emissierechten (artikel 10 bis, lid 3, van de richtlijn).
- 3 Bij besluit nr. 26/2011 is het comité begonnen met het verzamelen van de gegevens die noodzakelijk zijn om voor Italië de hoeveelheid voor de periode 2013-2020 kosteloos toe te wijzen emissierechten te bepalen in de zin van genoemd Europees

besluit. Alle installaties die in het bezit zijn van een vergunning voor broeikasgasemissies, zijn betrokken bij de inzameling van gegevens. Tot dergelijke installaties behoren die van verzoeksters.

- 4 Na de controle van de voor elke van de installaties ontvangen gegevens, als bovenbedoeld, is overeenkomstig besluit 2011/278 het voorlopige aantal kosteloos toe te wijzen emissierechten bepaald. De aldus opgestelde lijst is vervolgens geconsolideerd en goedgekeurd door de Europese Commissie.
- 5 Bij besluit 2013/448 heeft de Commissie het maximum vastgesteld van de totale hoeveelheid op Europees niveau voor de periode 2013-2020 te verlenen emissierechten en heeft zij de op de voorlopige toewijzingen toe te passen transsectorale correctiefactor voor 2013 vastgesteld op 94,272151 %. Op basis van dat Europese besluit heeft het comité bij besluit nr. 29/2013 een nationale toewijzingstabel goedgekeurd houdende de definitieve jaarlijkse hoeveelheid emissierechten die kosteloos worden toegewezen aan de installaties die daarop recht hebben. Bij latere besluiten, die thans worden betwist, heeft het comité daarop de emissierechten voor 2013 en 2014 voor bepaalde installaties verleend.
- 6 Het aantal emissierechten dat uiteindelijk kosteloos aan verzoeksters is toegewezen bleek lager te zijn dan het aantal dat voorlopig was vastgesteld. Dat is zo omdat de Commissie emissies in verband met de verbranding van afvalgassen of procesgassen in de staalindustrie of die in verband met via warmtekrachtkoppeling geproduceerde warmte, na deze aanvankelijk te hebben meegeteld, heeft uitgesloten van de berekeningsgrondslag voor de kosteloos toe te wijzen maximumhoeveelheid, waardoor het nodig werd om op dat aldus berekende maximum een correctiefactor naar beneden toe te passen.
- 7 Vanwege die verlaging hebben verzoeksters bij het Tribunale amministrativo regionale per il Lazio beroep ingesteld tegen de besluiten van het comité alsmede tegen het besluit van de Commissie waarop die nationale besluiten waren gebaseerd, waarvan het comité – naar eigen zeggen – de inhoud simpelweg heeft overgenomen.
- 8 De aangevoerde bezwaren zijn gebaseerd op misbruik van bevoegdheid; onjuiste uitlegging en toepassing van de richtlijn, ontoereikende motivering en ontoereikend onderzoek; schending van vormvoorschriften; schending van het recht op eigendom; schending van het evenredigheidsbeginsel.
- 9 Met betrekking tot de geldigheid van het besluit verwijst het Tribunale de zaak overeenkomstig artikel 267 VWEU naar het Hof van Justitie, met de precisering dat de onderhavige zaak vergelijkbaar is met twee andere bij de Unierechter aanhangige zaken.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 10 Verzoeksters stellen om te beginnen dat het door de Commissie bepaalde maximum onjuist is aangezien de uitgesloten emissies afkomstig zijn „van installaties die niet onder lid 3 van artikel 10 bis vallen” en dus van installaties waaraan kosteloos emissierechten worden toegewezen overeenkomstig artikel 10 bis, leden 1 en 4. Uit de foutieve bepaling van het maximum wordt vervolgens afgeleid dat de toepassing van de transsectorale correctiefactor onvermijdelijk is, terwijl dit volgens artikel 10 bis, lid 5, slechts eventueel gebeurt.
- 11 Hiermee menen verzoeksters dat het optreden van de Commissie op wezenlijke punten afwijkt van de wetgevingshandeling die de grondslag voor dat handelen vormt, dat wil zeggen de richtlijn, terwijl zij die richtlijn had moeten uitvoeren. Zij verzoeken derhalve dat dit optreden ongeldig wordt verklaard wegens onjuiste uitlegging en toepassing van de richtlijn en wegens misbruik van bevoegdheid.
- 12 Verzoekster betogen dat de emissierechten een economische waarde hebben op de markt en dat zij dus kunnen worden omschreven als „een voordeel” in de zin van de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, ten aanzien waarvan legitieme verwachtingen kunnen worden gekoesterd. Zij betogen dus dat het besluit hun, in strijd met artikel 1 van het aanvullend protocol bij het EVRM en met artikel 17 van het EVRM, het economisch nut heeft ontnomen in verband met het goed bestaande in de hoeveelheid voorlopig toegewezen emissierechten, waarop zij stellen recht te hebben op basis van de richtlijn.
- 13 Verzoeksters betwisten de geldigheid van het besluit bovendien wegens de toepassing van de transsectorale correctiefactor zonder dat daarvoor een motivering is gegeven. Aan de hand van het besluit kan ook niet worden begrepen waarom het noodzakelijk is een dermate hoge correctiefactor toe te passen en ook de toelichting van 22/10/2013 lijkt niet de concrete gegevens te geven die voor de berekening zijn gebruikt, wat in strijd is met artikel 41 van het Handvest en artikel 296, tweede alinea, VWEU.
- 14 De correctiefactor heeft een verkeerd uitgangspunt omdat deze is bepaald op basis van een berekening van de maximumhoeveelheid emissies die mogen worden uitgestoten door de industriële installaties waarvoor de richtlijn geldt („Industry Cap”) waarbij geen rekening is gehouden met de gevolgen van de grote wijzigingen in de uitlegging die zich met betrekking tot het begrip „verbrandingsinstallatie” hebben voorgedaan tussen de eerste (2005-2007) en de tweede fase (2008-2012) van de uitvoering van die richtlijn.
- 15 Volgens artikel 10 bis, lid 5, sub a en b, van de richtlijn wordt bij de berekening van de Industry Cap immers rekening gehouden, door deze op te tellen, met twee componenten: (a) de daadwerkelijke emissies van 2005 tot en met 2007 afkomstig van de installaties die van 2008 tot en met 2012 onder de regeling vallen

(uitgezonderd de installaties voor elektriciteitsopwekking) en (b) de emissies in 2005 tot en met 2007 afkomstig van de installaties waarop de regeling vanaf 2013 van toepassing zal zijn. Voor de berekening van de eerste component heeft de Commissie de emissies in aanmerking genomen die in het EUTL-register zijn opgenomen in de periode 2005-2007 voor de installaties die in de periode 2008-2012 onder de richtlijn bleken te vallen. Het EUTL kon voor de periode 2005-2007 evenwel geen rekening houden met de emissies van verbrandingsinstallaties die door een aantal lidstaten pas in de daaraanvolgende periode als zodanig zijn gekwalificeerd, na bovengenoemde gewijzigde uitlegging. Bijgevolg heeft de Commissie niet een relevante hoeveelheid broeikasemissies berekend in het kader van de component van genoemd artikel 10 bis, lid 5, sub a. Het besluit van de Commissie schendt het in artikel 5, lid 4, VEU vervatte evenredigheidsbeginsel en is ontoereikend wat het onderzoek en de motivering betreft met betrekking tot – respectievelijk – de gegevens in het EUTL en de wijzigingen in de uitlegging.

- 16 De berekening van de maximumhoeveelheid kosteloos toe te wijzen emissierechten en dus de bepaling van de transsectorale correctiefactor die daaruit voortvloeit, is ook onjuist wat de tweede component van artikel 10 bis, lid 5, betreft.
- 17 Artikel 9 bis, lid 2, van de richtlijn verplicht de lidstaten in feite om ten aanzien van de installaties die met ingang van 2013 in de Gemeenschapsregeling zijn opgenomen, ervoor te zorgen dat de exploitanten van deze installaties bij de desbetreffende bevoegde autoriteit terdege onderbouwde en onafhankelijk geverifieerde „emissiegegevens” indienen, zodat daar met het oog op de aanpassing van de voor de hele Gemeenschap te verlenen hoeveelheid emissierechten rekening mee kan worden gehouden.
- 18 De lidstaten hebben het begrip aan de Commissie te zenden „gegevens” in de zin van genoemde bepaling op verschillende manieren uitgelegd. Terwijl Nederland, bijvoorbeeld, dit opvat als alleen de gegevens betreffende de emissies van de installaties die, voor zover zij nieuwe activiteiten verrichten, vanaf 2013 voor het eerst onder richtlijn 2003/87 vallen, hebben Frankrijk en België enkel de gegevens toegezonden betreffende emissies van nieuwe activiteiten die worden verricht in installaties die reeds vóór 2013 onder de richtlijn vielen. De Commissie heeft zonder onderscheid en zonder passend onderzoek de door de drie lidstaten verstrekte gegevens gebruikt, hoewel deze zich op verschillende uitgangspunten hebben gebaseerd.
- 19 Ten slotte is het besluit onrechtmatig wegens schending van de vormvoorschriften van de richtlijn omdat niettegenstaande het feit dat de maatregelen voor de kosteloze toewijzing van emissierechten moesten worden vastgesteld volgens de goedkeuringsprocedure van artikel 23, lid 3, van de richtlijn, of door het regelgevingscomité als bedoeld in artikel 5 bis van besluit 1999/468 daarbij te betrekken, dit voor de correctiefactor niet is gebeurd.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

Eerste vraag

- 20 Artikel 10 bis, lid 1, van de richtlijn staat de kosteloze toewijzing van emissierechten toe voor „met rookgassen geproduceerde elektriciteit”. Rookgassen/afvalgassen (of hoogovenprocesgassen) kunnen worden geleverd aan installaties die deze gebruiken voor elektriciteitsopwekking middels het verbrandingsproces. De richtlijn specificeert niet of de kosteloze emissierechten voor met rookgassen geproduceerde elektriciteit moeten worden toegewezen aan de installaties waaruit dergelijke gassen afkomstig zijn (zoals bijvoorbeeld staalbedrijven) dan wel aan de structuren die deze gebruiken voor de verbranding met het oog op elektriciteitsopwekking. Besluit 2011/278 heeft deze leemte echter gevuld door kosteloze emissierechten toe te wijzen aan de installaties waarvan de hoogovengassen afkomstig zijn.
- 21 Voor hoogrenderende warmtekrachtkoppeling bestaat eveneens recht op kosteloze toewijzing van emissierechten. Ook voor dat geval stelt besluit 2011/278 vast dat, wanneer de met warmtekrachtkoppeling geproduceerde warmte wordt gebruikt door in bijlage I bij de richtlijn opgenomen installaties, de emissierechten voor emissies in verband met door warmtekrachtkoppeling geproduceerde warmte kosteloos aan dergelijke installaties worden toegewezen, en dat, wanneer dat niet het geval is, de kosteloze emissierechten aan de warmtekrachtkoppelinginstallatie worden verleend.
- 22 Deze overwegingen lijken tot de slotsom te leiden dat in het door de richtlijn afgebakende stelsel niet alleen de installaties in strikte zin recht hebben op kosteloze toewijzing van emissierechten, maar ook bepaalde activiteiten of processen, zoals meer in het bijzonder het terugwinnen van hoogovenprocesgassen voor elektriciteitsopwekking en de winning van warmte door warmtekrachtkoppeling.
- 23 Dit is geregeld in besluit 2011/278. Volgens dat besluit moeten kosteloos CO₂-emissierechten worden toegewezen aan de activiteiten die worden verricht in de industrieën die afvalgassen produceren die vervolgens worden gebruikt voor elektriciteitsopwekking, alsmede aan de activiteiten in verband met het gebruik van middels warmtekrachtkoppeling geproduceerde warmte.
- 24 Uit dergelijke overwegingen volgt noodzakelijkerwijs dat de uitdrukking „aandeel van de emissies van installaties die niet onder lid 3 vallen”, die is gebruikt in artikel 10 bis, lid 5, sub a, de emissies van de bovenbeschreven activiteiten of processen wel mede moeten omvatten, die recht geven op kosteloze toewijzing van emissierechten, respectievelijk in de zin van artikel 10 bis, leden 1 en 4.
- 25 Het bovenstaande vindt bovendien bevestiging in het feit dat de Commissie in genoemde toelichting zelf melding maakt van de reeds verrichte voorlopige kosteloze toewijzing van emissierechten aan de installaties die hoogovengassen

produceren die op energie-efficiënte wijze worden teruggewonnen, krachtens het bepaalde in artikel 10 bis, lid 1, van de richtlijn, alsmede van de reeds verrichte kosteloze toewijzing aan door warmtekrachtkoppelingsinstallaties opgewekte warmte.

- 26 De twijfels van de verwijzende rechter betreffen echter het feit dat de Commissie in diezelfde toelichting erop heeft gewezen dat zij de emissies in verband met de terugwinning van afvalgassen/rookgassen had uitgesloten voor zover deze verband houden met elektriciteitsopwekking, omdat het niet zou zijn toegestaan om aan installaties kosteloos emissierechten toe te wijzen voor elektriciteitsopwekking. Dezelfde motivering is gegeven om te rechtvaardigen dat emissies in verband met door warmtekrachtkoppeling geproduceerde warmte worden uitgesloten.
- 27 De aangetoonde asymmetrie zou dus kunnen liggen in formulering zelf van artikel 10 bis van de richtlijn.
- 28 Verdere elementen van onduidelijkheid volgen voor de verwijzende rechter uit de overweging dat de beslissing tot uitsluiting van emissies in verband met warmtekrachtkoppeling en gasverbranding in strijd zou kunnen zijn met het duidelijke doel van de richtlijn. Wat in de eerste plaats het doel betreft om energie-efficiënte technieken te bevorderen, meent de verwijzende rechter dat warmtekrachtkoppeling (thermische en elektrische energie) een dergelijke techniek is. Wat in de tweede plaats het doel betreft om milieubescherming en een zo gering mogelijke teruggang van de economische ontwikkeling en de werkgelegenheid met elkaar in evenwicht te brengen, meent de verwijzende rechter dat de vermindering, ten opzichte van de voorlopig toegewezen hoeveelheid, van de kosteloos toegewezen emissierechten aan de sectoren die het meest zijn blootgesteld aan het risico van wereldwijde concurrentie, en in het bijzonder aan het risico van het weglekeffect („carbon leakage”), een verhoging van de kosten van de betrokken ondernemingen zou meebrengen.

Tweede vraag

- 29 De verwijzende rechter meent dat de gestelde schending van artikel 17 EVRM Unierechtelijk relevant is en moet worden onderzocht met als uitgangspunt dat die schending tevens schending van een algemeen beginsel van de Europese Unie vormt in de zin van artikel 6 VEU.

Derde vraag

- 30 Volgens de verwijzende rechter had de motivering van het besluit hoe dan ook daarin moeten staan. Hij acht het derhalve dienstig de verdere door verzoeksters opgeworpen bezwaren te onderzoeken.

Vierde vraag

- 31 De verwijzende rechter stelt vast dat het risico bestaat dat de Industry Cap was onderschat ten opzichte van de emissies in de historische referentieperiode, terwijl de lidstaten de voorlopige jaarlijkse hoeveelheden kosteloos toe te wijzen emissierechten bepaalden op basis van de emissies van alle verbrandingsinstallaties. Dat zou ertoe hebben geleid dat toepassing van de uniforme transsectorale correctiefactor onontkoombaar was: deze komt juist voort uit een verhouding tussen de voorlopig toe te wijzen jaarlijks hoeveelheden emissierechten en de Industry Cap (artikel 15, lid 3, van besluit 2011/278).

Vijfde vraag

- 32 De uitlegging van het begrip „emissiegegevens” die is voorgesteld door Frankrijk en België lijkt de enige te zijn die coherent is met artikel 9 bis van de richtlijn en met de wijze van berekening van de voorlopige jaarlijkse hoeveelheid kosteloos toe te wijzen emissierechten. De aanvaarding van gegevens die onderling niet uniform zijn, als basis van de berekening, leidt tot een ontoereikend onderzoek, in strijd met artikel 10 bis, lid 5, van de richtlijn.

Zesde vraag

- 33 Voor de bepaling van de correctiefactor heeft de Commissie niet de procedure van artikel 23, lid 3, van de richtlijn gevolgd (deelname van het comité regelgeving, samengesteld uit vertegenwoordigers van de lidstaten, het Europees Parlement en eventueel de Raad).

Versnelde procedure

- 34 In het licht van bovenstaande overwegingen verzoekt de verwijzende rechter, zonder nadere motivering, om behandeling volgens de versnelde procedure overeenkomstig artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof.